

Hej bridgevänner

Jag har förstått att ni undrar hur det är med mig och att ni saknar mig på klubben (som ett lätt offer ...). Fint att höra!

För fem år sen skrev jag ett brev till er om min bridgeresa (50 år) och min sjukdom. Bridgeresan har tagit en för lång paus men jag hoppas naturligtvis på att återvända till spelet på klubben. Men

Det positiva är att min blodcancer varit helt under kontroll flera år men behandlingen av densamma har inneburit många nya diagnoser. Det har varit tuffa år och mitt hälsoläge har försämrats successivt. Sen juni 2019 har jag varit inlagd på NUS i 20 månader, mycket lång tid. Jag har just kommit hem efter 14 dagar på Infektionskliniken och det var det 13:e "besöket" på två år. I bridge är erfarenhet/rutin bra, dock inte lika nödvändigt på NUS. Som ni säkert förstår är mitt immunförsvar inte bra vilket är den största anledning till mina återkommande "besök" på NUS/Infektionskliniken.

Jag hoppas nu på en långsiktig lösning på detta problem. Behandlingarna jag fått för min blodcancer bedömdes innan transplantationen ha lika stor chans till succé som när BG spelar hem en femprocentig lillslam, bra ur ett bridgeperspektiv men rätt dåligt som medicinsk bedömning. Jag fick en fantastisk medhjälpare, som nåt som BG som spelförare saknat (?), en då 28-årig kvinna som blev min donator och som betytt allt och utan en donator av hennes kaliber hade det inte blivit någon transplantation och

Ändå tvekade några av min läkare om ett lyckat resultat men regler finns när man får ta del av en transplantation, oddsen får inte vara för dåliga för ett lyckat resultat. Allt detta har jag pratat med mina läkare några år efter transplantationen.

En av mina söner tyckte att jag skulle passa på och gå "all in" och göra en könskorrigering, för kvinnor lever längre än män och med bara ett e i tillägg skulle jag då ha mitt nya namn, Jane.

Det är komplicerat och en mycket svår uppgift att förebygga infektioner där olika bakterier och virus dyker upp nästan varje gång. Därför är det inte givet att det finns någon lösning på min förebyggande behandling.

Jag har haft en bra inställning till min sjukdom och försökt leva mer än överleva. Jag fortsätter att göra saker jag gjort eller nya saker pga tillståndet. Jag kan inte säga att det förlänger mitt liv men det gör att jag mår bättre och att det är lättare att leva med min sjukdom. Jag har ett bra liv trots min sjukdom. Att jag just nu har bridgeuppehåll är tråkigt men uppvägs av så mycket annat. Jag har en stor familj som står mig och min fru nära. Fyra barn och sju barnbarn varav fem av barnbarnen bor på 200 m avstånd, ett på Mariehem och ett i Stockholm. Till det ska läggas mina/våra vänner som står mig/oss nära och bekanta som ni.

Jag har alltid haft ett samhällsintresse och så långt jag orkar försöker jag vara aktiv där. Jag känner oro för mina och andras barn och barnbarn när jag ser på världen. Vad kan vi göra åt detta, sannolikt ingenting.

Sverige och Tidöregeringen plus SD nu. Bara en sak av många där besluten blir tokiga och då tänker jag på vården, som jag känner väl. Där arbetar många som från länder utanför EU som nu riskerar att måsta lämna Sverige för att de inte kommer upp till nedre gräns för inkomst. Jag har mött flera av dem i min

vård, fantastiska människor som gör ett jätteviktigt arbete. Och man sänker skatterna (13 miljarder kronor) för de rika men vägrar att stödja vård, skola och omsorg är det nåt som är fel. Och privatiseringen av vården ska jag inte ens beröra här.

Till sist

Ett öppet brev från mig. Öppenhet har varit viktigt före och under min sjukdomsperiod och varför byta till nåt annat. Min öppenhet lockar fram andra som kan prata med mig om allt, även det svåra. Mitt liv som sjuk är mycket annorlunda men innehåller också mycket kärlek och det känns bra. Sanninghalten är stor och brevet är verkligen Jan. Jag hoppas vi ses på klubben snart, vilket jag tror. Till dess ska ni ha det så bra.

/

Jan

janbrv@gmail.com

070 396 12 08